

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom v B.**, IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou F. P., s. r. o., so sídlom v B., IČO: X., proti povinnej: **A. V., nar. 12. 02. 1981, bytom V., o vymożenie pohľadávky 306,71 eur s príslušenstvom**, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. R. K., so sídlom E., Z. pod sp. zn. EX 3283/2007, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 23. januára 2013, č. k. 9CoE/63/2012-54, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e .**

Povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Humenné uznesením z 13. februára 2012, č. k. 8Er/672/2007-23 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil s tým, že o trovách exekúcie súd rozhodne samostatným uznesením. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je nekalou podmienkou, preto nie je pre spotrebiteľa záväzná, z ktorého dôvodu súd exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 23. januára 2013, č. k. 9CoE/63/2012-54 uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 8Er/672/2007-42 zo dňa 13. júna 2012 potvrdil, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol, návrhu oprávneného na podanie žiadosti Súdnemu dvoru Európskych spoločností o rozhodnutí o predbežnej otázke nevyhovel a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatňujú pri prejednávaní a rozhodovaní, je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá, upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie), a že nevedú k faktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv

priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity) (napr. rozsudok zo dňa 07. 01. 2004, Wells C - 201/02 Zb. s. I. - 723, bod 65). Článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ vnútroštátnym súdom priznáva právo položiť otázku Súdneho dvoru. Toto právo nemožno obmedziť vnútroštátnym ustanovením. Potrebu podať návrh na Súdny dvor posudzuje vnútroštátny sudca. Nie je pritom povinný vyhovieť žiadosti účastníkov konania, aby položil otázku Súdneho dvoru. Sudca môže takisto rozhodnúť o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor ex offo. Existencia rozsudku Súdneho dvora, rozhodujúceho o prejudiciálnej otázke, nebráni vnútroštátnemu sudcovi, aby položil vecne zhodnú otázku v prípade, ak to považuje za vhodné. Použiť prejudiciálnu otázku Súdneho dvoru je právom vnútroštátneho súdu. Odvolací súd zdôraznil, že oprávnený sa svojim návrhom domáha v prvom rade výkladu, či sa má ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov. Odvolací súd konštatoval, že ustanovenie písm. q/ ods. 1 Prílohy Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 bolo prenesené do ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka a výklad tejto právnej normy je v právomoci súdov Slovenskej republiky. Podľa odvolacieho súdu možno teda konštatovať, že návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. nie je opodstatnený, pretože sporné právne otázky už boli vyriešené ustálenou judikatúrou Súdneho dvora ((Rozsudok Súdneho dvora C-40/08 Asturcom, tiež C-240-244/98 Oceano Grupo Editorial; C-243/08 Pannon. Z týchto dôvodov odvolací súd nevyhovел žiadosti oprávneného na predloženie prejudiciálnej otázky v ním navrhnutom znení a nevyhovел ani návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. K týmto dôvodom možno podľa odvolacieho súdu navyše dodať, že exekučné konanie zásadne nie je možné prerušiť (s výnimkou stanovenou osobitným zákonom, ktorým bol napr. § 14 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní platného do 31. 12. 2005).

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia oprávneného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako

súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhov oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnej (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 11. septembra 2013

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová